

N. 39

IMMANUEL!

DISQVISITIO THEOLOGICA

De

ΑΙΜΑΤΟΛΟΓΙΑΣ

FILII DEI,

Ex Dicto Apostolico i. Joh. i: v. 7.

HOSTIBUS CALVINIANIS

AC SOCINIANIS,

AUXILIO DEI OPT. MAXIMI,

In Regia Academiâ Aboënsi,

Consensu pl. Rev. Facult. Theologicae

Publicè examinanda,

P R E S I D E

ENEVALDO SVENONIO,

Q. G. A. SS. Theol. Doct. & Professore
Primario.

R E S P O N D E N T E

HARALDO Almqvist/ Smol.

S. R. M. Al.

Addiem 29. Febr. Anno X¹⁶⁸⁴ novias

M. DC. LXXXIV.

ABOE, Impressa à Joh. L. WALLIO, A.T.

Olaug Doolitz

Reverendissimo simul ac Amplissimo
in Christo Patri ac Domino,
Dn. Mag. JONÆ SCARINIO,
inclytæ Diœcesios Wex. Epilcopo
Eminētissimo, Consistorii ibidem
Antistiti gravissimo, Mecænati ac
Patrono Maximo, omni reve-
rentiæ cultu æternūm de-
venerando.

NEC NON VIRIS:

Admodum Reverend. Reveren-
dis, Clarissimis atq; doctissimis Dn.
in Gymn. Wex. LECTORIBUS
longè celeberrimis, Patronis ac
Promotoribus quâvis obser-
vantia submisæ colendis.

Pariter ac

Reverendus Doctissimusq; Viris:

Dn. PETRO ULMSTADIO, Past. in
Swartarp & Ekerh meritiss. sanguine mihi
adstricto; ideoq; multum observando.

Dn. M. NICOLAO OELANDRO, Past.
in Hlmstadh vigilansissimo, consangvineo
longè honoratissimo.

Annos 55 fausta quâvis!

 Venerabilis, Patroni benignissimi,
usu venit in aconomia frondentium
arborum, berbescentium plantarum,
florentium florum. Cum capitibus nostris i-
propinquat Sol; cum calore ac refocillatione
reviviscunt, herbae, plantae, frutices, arbo-
rumque species singule: preprimis a ille, qua-
neg, nimis propè, neg, nimis procul sita sunt.
Haec n. nimis longè à lucis fonte distantes
à frigoris vi & efficacia aduruntur, cor-
rumpuntur, atq; planè tolluntur. Ille v.
qua nimis propè Regi astrorum adstant, ex
ardore datum sentiunt maximum. Quæ v.
medium observant, bene crescunt, gemmas
protrudunt, flores pandunt, spicas ferunt, ac
tandem fructificationem, omnibus animalibus
adferunt copiosissimam. Ita comparatum
est, cum humana vita erroribus eruminis-
que plenissima, & sole justitia Iesu
Christo; sicut n. herbae à sole longè distare, ci-
sissime in ultimum cadunt exicum: ita Prae-
damit & cohorte impie, unicum nostrū Sal-
vatorem, Mediatorē atq; intercessorem calu-
mnias lanceantes, à Dei gratia longissime ab-
sunt; Aliorum a. propè soli Justitiae adprope-
rare conantium, oculorum acies habescit, si-
untq; in rebus, scrupulosè scrutantes, Divi-
nis, prorsus talpæ: tales sunt Calviniani.
qui, ut eorum cœcaratio dicitur, scriptu-
ram S. ad suæ rationis lancem detorquere o-
mni

nni nisi allaborant; sed prava illa proles,
tandem tanquam nocentes herbæ, à nimio
calore fatiscet. Nos vero Angeli per Cælum
volantis imitatores, Scripturæ S. claris ac
perspicuis præmonstrationibus acquiescentes,
tutissimi ibimus. Jam v. præiosissimi æqua-
toris Ægæi & frendentibus hostibus maxi-
mè Reverendus Præses doctrinâ & scriptis ce-
lebris, utilissimum librum opposuit, ex quo
dissertationem elegi defendendam; ut ista
eote, ingenii vim paulatim acuerem. At vero
eum mos sit, talia exercitia sinceris Patronis
tamquam literarum estimatoribus, dedica-
re; propterea occurrerunt vestra, Mæcenates
optimi, erga me singularis benevolentia, fa-
vor atq[ue] beneficia, ut quibus aliquod repo-
nerem grati animi pignus, constitui hoc
exercitium Acad. Vestrū Nominibus inseri-
bere, submissâ animi reverentiâ obsecrans;
ut chartaceum hoc munus serenâ fronte &
benigno vuln[e] aspiciatis: interea Vobis,
Patroni propensissimi, prospera quevis ad-
precatur.

V. Nominum.

Addictissimus

Clientulus

HARALDUS M. Almqvist.

§. 38.

Disp.

Sed nos cum scripturâ & orthodoxâ XI antiquitate arbitramur & credimus, Resp. quod passio & mors Filio Dei in scripturâ HA- adscribatur & approprietur eâ RALLI- ratione, quæ unioni duarum in Christo Ultimæ Ultimæ naturarum respondet (qualis enim quis in WIL- unio, talis communio & communi- CATIONIS: ut sonat regula orth. antiquitatis) singu- sing. hoc est, **VERE & REALITER**, modo ta- BURG- men planè *mystico* & in rerum naturâ SMO- inusitato, quem salutamus hypostaticum ABO- seu personalem, per quem passio & MAG- mors Christi in se & perse finita, pon- DUS dus ac pretium infiniti æterniq; valoris PRAE- est consecuta; ut pro totius humani POT- generis peccatis ceu culpâ, & eorum poe- NIS nis temporalibus atq; æternis λύτρον es- TET set sufficientissimum. Conf. *Athanasius* ATHANASII *Dial. 4. de Trin.* ὡς ὁ λόγος idiomatum IDIO- καθὼς ἡ πάθη ὀκιῆται.

§. 39. Secundum Genus Com. Idiomatum, non possunt non per suam hy- PO- potthesin labefactare Calviniani, quoni- LABEFAC- am directe negant tertium, ceu com- TUM

municationem Majestatis : quippè quod ex primo & tertio, cœu officium Christi concernens, q: compositum. Quòd a. divina Idiomata, negent adversarii communicata esse humanæ naturæ Christi, etiam hodierni, constat ex verbis Friderici Spanhemij jun. introd. ad select. controversias pag. 171. ubi querit : *An vi unionis hypostaticæ Naturarum in persona Christi Dearθgáπ8, quam fatemur utrūq; factam àσυγχύτως, ἀτρέπτως, ἀδιχείτως, οὐκ αχωεῖτως, vel etiam vi insecuræ exaltationis, & sessionis ad dexteram Dei, communicata sint Naturæ humanae in abstracto, communicatione reali ac propriâ, per συνδύασιν vel ενωτιν Naturarum, proprietates Naturæ divinae essentiales, simul cum infinitâ Dei Majestate, ad communem possessionem, denominationem, operationem ; speciatim verò illæ proprietates, qua sunt ἵρεγνητησ seu operativa per actum secundum, ut omnipräsentia, omniscientia, omnipotentia & vis vivifica ; in. circa multiplicationem, transfusionem, aut confusionem naturarum vel proprietatum utriusq; ? Affirmant ubiquitarij, Negant Orthodoxi. Verum.*

§. 40. Respondemus: 1. quidem, quod contra negantem principia felicitè non disputetur. 2. Dicimus Spanhemium confundere unâ cum Sædele & cœteris Calvinianis antiquis, primum genus communicationis Idiomatum cum Tertio, & hoc cum illo: quando n. de primo genere est quæstio, nos Lutheri discipuli, semper asseveramus vocabula naturalium & personæ, sive *Abstracti* & *Concreti* minimè esse confundenda, ideo quod genus hoc secundum, tantum admittat locutiones concretivas, quia in eo non attendatur, quid humana natura ex ὑπηρψώσι in tempore acceperit; sed illud falso spectatur, quomodo propter unitatem personæ, arctissimamq; naturalium ad se invicem unionem ac *κοινωνίαν*, de totâ personâ & sic in concreto, tam divina quam humana idiomata, verè ac realiter enunciari queant.

§. 41. Ast in tertio genere, quod propriè ac specificè considerat ὑπηρψώσι sive naturæ humanæ in personâ Christi θεαρθρόποτε exaltationem; non modò

concretivæ, sed & abstractivæ locutiones, admittendæ sunt: siquidem in hoc genere, non tantum habetur respectus ad unitatem personæ; sed illud potius attenditur, quid humana Natura, ex unione cum λόγῳ accepit. Maximè cum scriptura etiā usurpet tales abstractivas locutiones, E. g. Joh. 6: 55, *caro mea verè est cibus.* Sic hoc loco i. Joh. 1: 7. *Sanguis F. Dei emundat nos.*

§. 42. 3. R. Quinimò, locum Col. 2: 9. *Omnis plenitudo divinitatis habitat in eo sc. Christo σωματικῶς:* de carne Christi in abstracto interpretati sunt Patres. Athanasius Lib: de Nat. hum. contra Arianorum scribit: *cum dicit Apostolus, quod in Christo habitet omnis plenitudo divinitatis corporaliter; plenitudinem illam in carne habere intelligendum est,* & Augustinus ait Epist. 57. de capite nostro Christo *Apostolus ait: In ipso Eccl. Non quod corpus sit Deus: sed corporaliter dictum est, quia in Christi CORPORE tanquam in Templo habitas omnis plenitudo divinitatis.*

§. 43. Dicimus 4. ipse liber conc.
voca-

vocabulis *abstractis* expressè utitur Art.
de cœnâ D. p. 242. *Dextra Dei* est u-
biq; ad eam enim Christus juxta
humanam nat. verè & realiter col-
locatus, præsentissimè gubernat,
in manibus pedibusq; suis habet
omnia, quæ in cælo & in terrâ sunt.
Et in art. de pers. Christi; Decl. p.
756: Hic firmissimo fundamen-
to D. Lutherus sanctæ memoriae
innixus, doctrinam de Majestate
Christi secundum humanam natu-
ram fideliter & perspicue Eccle-
siæ proposuit: in Maj. n. conf. sic
scribit: *Cum Christus talis homo sit ut ex-*
tra hunc hominem nullus Deus reperiatur,
necessariò sequitur, quod etiam juxta tertium
supernaturalem modum ubiq; sit & esse
posse ubi Deus est: ita ut omnia sint plena
Christi, etiam secundum humanitatem.

S. 44. 5. Photiniani imprimisquè re-

centiores, dicti *Sociniani*, primogeniti
Satanæ, quippe in quorum doctrinâ a-
byssus blasphemiarum in meritum Chri-
sti cruentum evomitarum panditur.

§. 45. 1. Et quidem principiò contu-
milia ingens est, quod nullam agno-
scant aliam, ob quam Dn. Jesus mor-
tuus sit, causam, quam ut voluntatem
Dei morte suâ confirmaret. Socin. de
off. Christi p. 10. seqq. cath. Racov. c. 8.
simul. de div. Ch. c. II. Crell. de causis
mortis Ch. p. 14. &c. potiores verò cau-
sas mortis Christi, adducit S. scriptura,
utpote Reconciliationem cum Deo, pu-
rificationem seu mundationem à pec-
catis, Redemptionem generis humani,
remissionem peccatorum, liberationem
à morte & inferno, & salutem æternam
&c. Rom. 5: 10. 2. Cor. 5: 19. Rom. 3: 24.
c. 4: 25. Eph. 1: 7. 1. Pet. 1: 18, Matth.
26: 26. Gal. 3: 13. Joh. 6: 51. &c.
Summa: Sangvinem Christi non faci-
unt pretiosiorem Abели vel Stephani
aut reliquorum Martyrum sanguine,
quippe quo pariter doctrina cœle-

stis est confirmata: sed mors Christi in scripturis nobis ob oculos ponitur, non solum ut cujusdam Martyris, sed ut Mediatoris unici ac Redemptoris ceu N.T. sacerdotis 1. Tim. 2:5. 6. Matth. 20: 28. Heb. 9: 15.

§. 46. II. Mortis Christi meritum, obscurant etiam hisce modis Sociniani, dum negant mortem ejus fuisse Gehennalem vel infernalem; inficiantur Christum pro omnium hominum peccatis mortuum esse; affirmant peccata nostra fuisse tantum occasionem mortis Christi, quatenus sc. impediverint spem firmam remissionis peccatorum, in nobis, nou verò concedunt ea fuisse causam meritoriam: Falsò etiam supponunt, conditionem sine qua non remissionis peccatorum, esse vitæ emendationem: Crellius vult mortem Christi fuisse tantum instrumentum remissionis peccatorum, non verò, ut nos docemus, causam meritoriam: Credimus enim & confitemur, quod Christus non tantum mortuus sit & sanguinem effude-

sit in remissionem peccatorum, sed & quod sit propitiatio factus pro peccatis nostris, ac reconciliaverit nos Deo per mortem & sanguinem suum. Rom. 5:10. Col. 1:20. 1. Joh. 2:2.

§. 47. III. Sacerdotio quoque Christi multum decerpunt Sociniani, statuentes sc. Christum non nostro nomine Deo, sed Dei nomine nobis aliquid praestitisse; & per Christi sacerdotium nihil aliud significari, quam quod is nostri curam gerere velit, quasi sacrificium ejus expiatorium & ejusdem pro nobis intercessio, in considerationem non veniant, quae in ejus potissima pars sunt. Ebr. 5: 7. c. 7:17. c. 8:3. c. 9:10. &c. imò, non verentur addere, Christum tūm demū, cum in cœlos ascenderit, vere sacerdotem nostrum factum esse, non antea. Nos confitemur Christum in his terris pro nobis sanguinem effusisse. Matth. 26:20. Ebr. 9:24. Apoc. 1:5 &c.

§. 48. IV. Sacrificio quoquè Christi plurimum derogant Neophotiniani, docentes id nihil aliud esse, ac libera-
tionem

tionem fidelium à peccatis; cum tamen sciamus aliud esse conversionem nostram, aliud nostri Redemptionem. Porrò ajunt, sacrificium Christi consistere in apparitione ejus in cœlis, vel præsentatione quadam, cum tamen scriptura luculentè distingvat expiatorium Christi sacrificium ab apparitione ejusdem in cœlis Ebr. 9: 24. Illud factum semel in terris, hæc sit quotidiè in cœlis Ebr. 7: 27. c. 9: 26. c. 10: 10. 12. c. 9: 14. 24. Blasphemiam quoq; evomūt, dum mortem Christi fuisse tantum præparacionem ad sacrificium Christi expiatorium, calumniantur, ut Faustus Socinus, Ostroodus, Smalcius, Volkelius, Cællius, Schlichtingius & catech. Racoviensis. Nos docemus ex verbo Dei, saerificium Christi situm fuisse in ipsâ Morte ejus; quippe, quæ Iuc̄ia vocatur Eph. 5: 2. Ebr. 9: 25. c. 10: 2. 1. Cor. 5: 7. Apoe. 5: 6. 12. c. 13: 8. &c. ubi in specie nota; Ebr. 9: 12. quod prior sit ordine & tempore, redemp-
tionis æternæ iacentio: posterior in-
gressus in cœlum. Adjiciunt Menda-

cio hanc fabulam Sociniani: Christum non idem corpus in sacrificio obtulisse quod hic in terris habuit: contumeliam hanc Christo aspergit Socinus, Lect. theol. cap. XXIX. Christum non tantum pro nobis, sed etiam pro se obtulisse sacrificium, quæ calumnia ingens est: est enim illud dogma non solum ἀγερφον, sed & ἀνπίγερφον, non enim dicitur Mediator sui ipsius Gal. 3: 20, Mediator est inter Deum & homines, non inter Deum & semetipsum. 1. Tim. 2: 5. &c. conf. Anathematismus X. in Synodo Ephes. Nestorio oppositus: *Si quis dixerit quod pro se obtulerit semetipsum oblationem, & non potius pro nobis solis, anathema sit.*

§. 49. v. Satisfactionem Christi pro peccatis nostris oppugnant Sociniani etiam multis modis a. criminando Deum sine ullâ compensatione peccata nobis condonare potuisse, imò quodammodo debuisse, cui dogmati plusquam temerario, opponimus Dei justitiam ac veritatem immutabilem, maledictionem in lege scriptam;

quin-

quinimo, sine sanguinis effusione nulla sit peccatorum remissio, Heb. 9:22. quinetiam si remissio peccatorum fieret ex absolutâ gratiâ, justificaretur homo coram Deo citra omnem redemptionem ac expiationem per Christum factam, quod toti S. script. è diametro contrarium est Rom. 3: 4. Gal. 3: 4. &c. **B.** Blasphemè negando Christum satisfecisse justitiae divinae pro peccatis nostris, mortem subiendo, cui blasphemiae intolerabili, inter alia, occurrit **Dn. D. Calovius** noster in *Socinianismo suo profigato* pag. 387. hisce emphaticis verbis: *ubicunq; est vera redemptio, quâ λύτρον certum persolvitur ut quis à pœnâ liberetur promeritâ, ibi vera est satisfactio.* At talis est Redemptio Christi, cum mors Christi facta sit εἰς ἀπολύτρωσιν τῶν ὑπερβάσεων, ad redendum culpas vel crimina, Ebr. 9: 15. quâ phrasí satisfactio designari consuevit: Redemptio Chri-

Christi, interposito vero λύτρῳ & ἀνπλύτρῳ pretio solutionis eoq; vi-
cario, Matth. 20: 28. Marc. 10: 45.
1. Tim. 2: 6. Unde redemptio ejus
appellatur διπλύτρωσις, quæ morte & san-
gvine ejus facta est Eph. 1: 7. Col. 1: 24.
Rom. 3: 24. Ebr. 9: 12. *Quæ vox pro-*
priè dictam Redemptionem interven-
tu veri pretii factam, ex usu proprio de-
signat, vocatur Redemptio ejus ἀγορα-
σμὸς & ἐξαγορασμὸς Gal. 3: 43. c. 4: 5. 2.
Pet. 1: 1. Apoc. 14: 3. 4. &c. γ. Et de sa-
tisfactionem concedere necesse habe-
ant Sociniani, negant etiam præcisè
Christum nostri loco surrogatum vel substitu-
tum fuisse in passione & morte, contrà ex-
pressam literam Matth. 20: 28. λύτρου ἀν-
πλάνων, conf. 2. Cor. 5: 14. Luc. 22: 19. 20.
Job. 10: 15. Rom. 5: 6. 1. Thes. 5: 9. 10. 1.
Pet. 2: 21. 1. Joh. 3: 16. &c. δ. Proinde
quoq; inficiantur culpam peccatorum no-
strorum in Christum sponsorem nostrum fuis-
se translatam; verba Socini Tract. de Ser-
vat.

vat. c. X. p. 3. hæc sunt. *Ego sanè non video, quid absurdius aut iniquius dici vel excoxitari potuerit, quam jure alicui posse aliena peccata imputare, licet is innocentissimus sit, prasertim si ad Christum referatur.* Nos ultrò peccata nostra in se recepisse vadem nostrum optimum asserimus constantissime, è Christi innocentis passione, peccatorum impositione, ac portatione, judicii Dei descriptione, causæ passionis Christi meritoriae designatione &c. conf. *Esa. 53: 11. c. 69: 6. Rom. 8: 3.* ita ut mors Christi poena ac satisfactio fuerit pro peccatis totius mundi, quod etiam negant *Sosini* fratres contra expressam literam *Ezai. 53: 5. Rom. 4: 25. 1. Cor. 15: 3. Ebr. 10: 26.* &c. s. Unde eò etiam audacizæ & impudicitiaz progressi sunt *Neophotiniani* hi, ut & negent Deum pœnam peccatorum nostrorum à Christo exegisse, cui errori opponimus *Esa. 53: 5. 6. 7. 2. Cor. 5: 21. Gal. 3: 13. Rom. 3: 25. c. 8: 3. 32. 1. Joh. 2: 7.* &c.

5. 50. 5. *Ad quæstionem deviq:*
utrum

utrum Christi Redemptio vera sit & propriè ita dicta, inter ventu pretii veri pro nobis soluti factæ. Negant Sociniani: Nos a. affirmamus. Conf Disp. mea publica de qv. A. 1679 habita, An & quo utq[ue] Resurrectio Christi pertineat ad Opus Redemptionis generis humani? ubi ex ἐξαγοράσμis Christi descriptione Gal. 3: 13. à λύτρᾳ soluti commemoratione Marc. 10: 45. Matth. 20: 28. &c. αὐτολύτρᾳ denominatione 1. Tim. 2: 5, 6. Ex λυτρώσεως καὶ ἀπολυτρώσεως descriptione Luc. 24: 21. Tit. 2: 14. 1 Pet. 1: 18. &c. probavi prium sangvinis & mortis Christi fuisse verum, propriè dictum & non metaphoricum. Quod verò ad resurrectionem Christi attinet, hunc in modum de eâdem in conflictu cum Socinianis loquitur passim Dn. D. Calovius E. g. Dum quæritur, an per mortem Christi propter resurrectionem ejus de salute aeternâ consequâ exemplo Christi certiores reddamur? Nos negamus, illis affirmantibus, respondet Dn. Calovius in Socin. profig. p.

332. his verbis inter alia: qui ergò fit, quòd
morti potius Christi, quam resurrectioni e-
jus, reconciliatio, remissio peccatorum, re-
demptio, liberatio, vita ac salus aeterna ad-
scribatur? Et pag. 334. Fateri cogitur.
Crellius l. de causa mortis Ch. pag. 33. Mor-
tem potius quam resurrectionem Christi com-
memorari, cum de medio agitur, quod ad
remissionem peccatorum nobis comparandam,
nosq; à morte liberandos addibitum fuit. Ex-
istimat igitur D.D. Calovius propter hanc
eandem causam mortis Christi non re-
surrectionis fieri mentionem in S. coe-
na. Porrò de hoc eodem negotio pag.
507. ex dicto Rom. 5: 9. 10. Si reconciliati
sumus Deo per mortem Filij Dei & ab ira
ejus liberati, cum adhuc inimici essemus,
quantò magis nunc reconciliati Deo, servabi-
mur immunes ab ira Dei in vita Christi re-
depositoris nostri, quo abutuntur Sociniani,
restipulatur idem Dn. D. Calovius his
verbis: At quid hoc ad excludendam
proprietatem redemptoris Christi per
sang-

sanguinem ejus factæ, vel ad pretij persoluti negationem? annon præsupponitur hic potius redemptio jam facta, & quidē propriè dicta, quæ sc. impendio sanguinis Ch. ceu pretij longè pretiosissimi confiterit, quo facta etiam reconciliatio? iræ vel suppicio satisfactio quidem non potest præstata dici, at illi tamen, qui iratum & offensus hostis noster fuit & supplicium exegit, unde autem & solutione opus fuit certi pretij quo satisficeret. Quod si potentia suâ nos solum liberaret Christus soli utiq; gloriæ Christi non v. passioni, sanguini & morti Christi, quod perpetuò fit, apostolū témos nostra adscribenda foret, cum itaq; apostolū témos & redemptio nostra à pœnis, effectus sic mortis Christi, non resurrectionis aut vita Christi iuxta scripturam, quā specie negari potest, morte Christi hoc præstitum fuisse, unde nobis obstanta sit liberatio, vel mortem Christi vere fuisse prerium redemptionis?

§. 51. Cæterum,

In.

Conatus

Erecte mentis

Studioſi

Dn, HARALDI Almqvifſis
Smolandi,

Controversias de Communicat:
Idiomatum solerter.

Respondendo, decidentis;
imyeapua:

Folliculūm succos ulmi labo-
rantis ocelli
Humorum, expertum, substi-
tuisse vices!

Ramulus ex ulmo, Medicinæ for-
tè satelles

Hæreticis viſum jam renovare
parat.

L. Mq̄

ſcripsit

ELIAS Zil-Landy
Med. Doct. & Prof.
A. p. t, RECt.

HARAL ALUM EQUIST

A'vayegammatlōuerō

Tu Qui MALLEST HARA.

ēzepjāoīā,

Qui crux en rosea MALLEST Tū degere ad
oram,

Sacratam; vives: ast HARA / purco perito:

A'vayegammatlōuerō

L. Mq;

P R A E S E S.

Pereximie Domine Almqvist!

Inclinat in ruinam mundus, & propter ea in-
genti motu quatuntur ejus viscera. Consi-
litiorum varietas, molimina plurima, bello-
rum rabies, exigitant molem. Felix censem-
dus est ille, qui inter tantam vanitatem, elat-
io constantiae adfixus, speculatur hanc re-
rum scenam. Tu Dn. Almqvist tuis fatis be-
nè prospexisti, eligendo inter tot morta-
lium studia optimum. Hoc sanè est illud ex-
ercitium, quod aetereo vigore purgat mentes,
easq; caelo reddit. O sanctas cogitationes!
quæ mundana spernunt, sublimia pene-
trant, inq; aeternitatis arcem beato commer-
cio vadunt. Macte hoc animo egregie Juve-
nis, calcare inferos, sapere alta, ridere or-
bis deliria, & in solo Christo spem & confi-
dentiam collocare. Vale. T.

DAN. ACHRELIUS.

Pralustrū res est diuñ pallescere chorū,

Atq; per assiduā volvere scripta manu,
Invigilasse illū, benē te Præceptor amandē

In studiū monstrat provida sedulitas:
Dum doctē contra discurrū sanguinū hostes

Jesu frendentes unigeni in meritum.

Ex animo tales progressus gratuler ergo

Ti in studiis sacris! hinc voveo atq; precor:
Ut tandem vergant in laudem cunctipotens!

In decus Auctorum sanguinis & proprium!

Musarum indefesso cultori, Perexi-
mio Da HARALDO Almqvist
Austro · Gotho , Præceptori
multis nominibus honoran-
do, tantillum ex tempore gra-
tulari voluit

GEORG-JOHAN Grotenselde
N. F. N. F.

Tempore purpureo velut ulmus erudere
gemmas,

Primitias fructus, incipit, eximias;

Almqvist sic noster, Musarum doctus alumnus,

Flore juventutis claret in orbe simul.

Enī sequitur fructus post florē mox per amarus,

Ipse placens patriæ commodus atq; bonus,

Dum studio insigni, monstrosaque dogmata

Beze

In Christum Jesum, tundere per properat

Preſide ſub ſummo; quos nūne tibi gratulor
ausias

Felices! precor ac proſpera cuncta cadant!
Gaudent cognati, Patriæ quoq; dulcia prata
Germine de tali, gaudet ut aequa Tuus,

S. R. M. Alumnus,
ABRAHAM L. MELLIIN
Smol.

Culmina Parnassi präcelſi ſcandere tentas,
Et metam demū ſtudiis attingere amœnā,
Sudores grandes perdifficilesq; labores
Annis à rudibus patienter ferre tenetur.
Strenuus innuptæ, qui vult ſectator haberi,
Palladis; accipiet ſolennia prämia tandem.
Gratulor ergò tuis ſtudiis, industrie, ſacris
Präceptor! cathedram ascendens quod Präfi-
de celo
Materiam ſacram defendas ore diſerto!
Cæptis ex alto benedicat Rector olympi!
Numinis in laudem! Patriæ ſplendorem & ho-
norem
Quò vergant proprium! calidis deſidero votis!

Qui hæce ex tempore, debite obſer-
vantie ergò Praeceptoris meo
per quam honorando dicare
volui ac debui

ROBERTUS Rand F.